

**Презентація
По Історії України
на тему:
«Левко Григорович Лук'яненко»**

*Презентацію виконав:
Курсант 124 групи
МКТФ НУ «ОМА»
Крайнюков Станіслав*

Лук'яненко Левко Григорович:

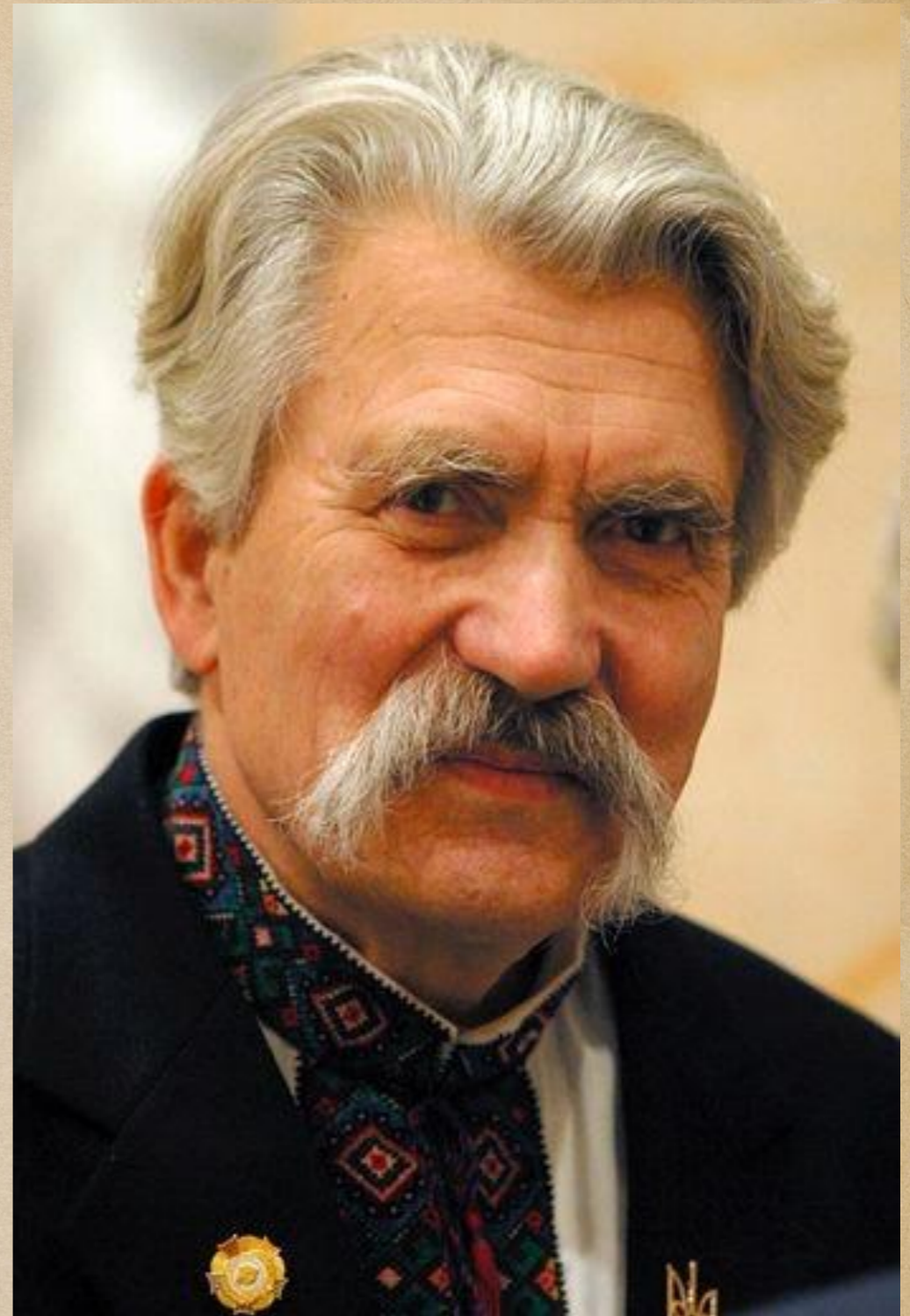
Видатний діяч українського національного руху,

Один з організаторів Української робітничо-селянської спілки (УРСС),

Член-засновник Української Гельсінкської Групи (УГГ),

Голова Української Гельсінкської Спілки (УГС),

Засновник та голова Української республіканської партії (УРП)

Народився 24 серпня 1928 року у селі Хрипівка, Городнянського району, Чернігівської області у селянській родині, в сім'ї Грицька і Наталки Лук'яненків першим з чотирьох дітей: трьох синів (Левко, Віктор, Олександр) і однієї доньки (Зіни).

Виріс у родині селян, людей працелюбних, умілих.

З раннього дитинства багато читав, задумувався над тим, як пригнічений український народ. Прочитав двотомну історію дипломатії і вирішив для себе, що нема нічого понад національні інтереси.

Наприкінці 1944 року його призвали до війська. 3 жовтня 1945 року служив в Австрії, на Кавказі, в Ордожонікідзе(Покров), Нахічевань (Азербайджан).

Після поїздки у відпустку додому в 1950 року., де побачив нужду, приниження, Лук'яненко дійшов висновку, що треба боротися за незалежну Україну і цьому слід присвятити життя.

Для досягнення цієї мети необхідно дійти до вершин влади в державі, а оскільки влада зосереджена в руках партії, то треба просуватися по партійній лінії. Необхідно здобути вищу освіту.

У 1951-1953 році закінчив вечірню офіцерську школу. У 1953 році поступив на юридичний факультет Московського державного університету імені М.В.Ломоносова.

В 1954 одружився. Вів активне громадське життя

До 1956 зрозумів, що обраний ним шлях помилковий, призупинив свою громадську діяльність і вирішив з 1957 орієнтуватися на підпільну боротьбу.

У вересні 1958 за розподілом був спрямований штатним пропагандистом райкому партії в Радеківський район Львівської області, де й поселився з дружиною.

Робота була пов'язана з постійними поїздками по селах району.

У середині 1959 переїхав до Глинянського району і, щоб мати більше вільного часу, з райкому перевівся в адвокатуру. Тут він знайшов однодумців **І. Кандибу** та **А.Любовича**.

7 листопада 1960 у Львові відбулася перша, організаційна зустріч, на якій обговорили програму. Оскільки програма була дуже жорстка і гостра, вирішили її знищити, а до наступної зустрічі, яка мала відбутися 22 січня 1961, доручили Лук'яненку скласти нову, м'якшу програму.

Але 21 січня 1961 були заарештовані **І. Кандиба**, **С.Вірун**, **В.Луцьків**, **А. Любович** і **Лук'яненко**, пізніше **І.Кіпиш**, **І.Боровницький**.

У травні 1961 Львівський обласний суд засудив Лук'яненка до розстрілу. Винуватили в тому, що він «з 1957 виношував ідею відриву УРСР від СРСР, підривав авторитет КПРС, зводив наклепи на теорію марксизму-ленінізму». Через 72 доби Верховний Суд замінив розстріл 15-ма роками позбавлення волі. Інші дістали строки від 10 до 15 років позбавлення волі.

Кару відбував у Мордовії, з 1967 три роки у Владимирській тюрмі, потім знову в Мордовії.

У 1974 за організацію страйку Чусовський районний суд засудив трьох ініціаторів до тюремного ув'язнення у Владимирській тюрмі.

Щоб легше було слідкувати за Лук'яненко на волі, його відвели на експертизу до психлікарні. Виписали з діагнозом "іпохондричний синдром" і визнали інвалідом 2 групи.

9 листопада 1976, за пропозицією Миколи Руденка, увійшов до складу Української Гельсінкської групи.

Лук'яненко пише звернення до Белградської наради 35 країн з приводу дискримінації українців, зокрема, права на еміграцію. Виступив на захист художника П. Рубана, написав статтю «Зупиніть кривосуддя!».

Радіо «Свобода» передало його нарис «Рік свободи».

12 грудня 1977 Лук'яненко заарештований. Розуміючи, що його чекає в майбутньому, оголосив голодування, відмовився давати показання, також відмовився від громадянства.

17-20 червня 1978 Лук'яненко засуджений Чернігівським облсудом до 10 років позбавлення волі і 5 років заслання та визнаний особливо небезпечним рецидивістом.

У лютому 1980 всіх в'язнів особливого режиму, в тому числі Лук'яненка, переводять у спеціально збудовану тюрму в селі Кучино Пермської області.

13 грудня 1986 Лук'яненка з Кучино перевозять у Пермську пересильну тюрму, а звідти в Чернігівську, де з ним понад місяць «працював» слідчий КДБ. Повернули в Кучино.

8 грудня 1987 відправили на заслання в село Березівка Парабельського району Томської області.

У березні 1988 заочно обраний головою відновленої УГГ, яка від 7 липня діє як Українська Гельсінкська Спілка

23 квітня 1988 запропонували виїхати за кордон, та він відмовився, бо бачив, що ситуація в країні змінюється, вимальовується перспектива створення політичної партії.

Указом Правил Внутрішнього розпорядку (ПВР) від 30 листопада 1988 Левко Лук'яненко помилуваний, звільнений із заслання.

На початку 1989 повертається до України.

У квітні 1990 на установчому з'їзді УГС обраний головою створеної на її базі Української республіканської партії.

24 серпня 1991 року, балотувався на посаду Президента України.

У травні 1992 склав повноваження депутата і залишив посаду голови УРП у зв'язку з призначенням Надзвичайним і Повноважним послом України в Канаді.

У листопаді 1993 через незгоду з політикою уряду України подав у відставку і повернувся в Україну.

У 1998-1999 Лук'яненко один з керівників «**Національного фронту**», що об'єднує праві націоналістичні партії.

У 1988 році очолив Українську гельсінську спілку, яка згодом трансформувалася в Українську республіканську партію.

З листопада 1993 до червня 1994 — голова передвиборного демократичного об'єднання «**Україна**»

Левко Лук'яненко написав наступні книги:

- Лук'яненко Л. Що далі?. — 1989.
- Лук'яненко Л. За Україну, за її волю.... — 1991. (брошура)
- Лук'яненко Л. Сповідь у камері смертників. — 1991.
- Лук'яненко Л. Вірую в Бога і в Україну. — 1991.
- Лук'яненко Л. Не дам загинуть Україні!. — 1994.
- Лук'яненко Л. Народження нової ери. — 1997.
- Лук'яненко Л. На землі кленового листу. — 1998.
- Лук'яненко Л. З часів неволі. — 2005.
- Лук'яненко Л. З часів неволі. Сосновка-7. — 2007.
- Лук'яненко Л. З часів неволі. Спогади та роздуми. — 2009

Автор численних брошур та статей.

Нагороди та відзнаки:

- Пам'ятна дошка Левку Лук'яненку (м. Глиняни);
- Почесний доктор права Альбертського університету (1993, Канада);
- Медаль ім. Св. Володимира «Борцям за волю України» (1991, СКВУ);
- Почесна відзнака Президента України (1992);
- Герой України (з врученням ордена Держави, 19 квітня 2005);
- 21 листопада 2007 року президент України Віктор Ющенко нагородив Лук'яненка орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня;
- Почесний громадянин міста Тернополя (2008 р.);
- Почесний громадянин міста Глиняни Львівська обл. 2012 р;
- 2 вересня 2012 року в місті Глиняни було відкрито пам'ятну дошку Левку Лук'яненку на будівлі міської ради;